

1. נקרא יחד את הפס' הבאים

א וְאִשָּׁה אַחַת מִנְשֵׁי בְנֵי-הַנְּבִיאִים צָעָקָה אֶל-אֱלִישֶׁע לֵאמֹר, עֲבָדְךָ אִישִׁי מֵת, וְאַתָּה יָדַעְתָּ, כִּי עֲבָדְךָ הָיָה יָרָא אֶת-יְהוָה; וְהַנְּשֵׂה-בָא לְקַחַת אֶת-שְׁנֵי יָלְדָי לּוֹ, לְעֲבָדִים. ב וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֱלִישֶׁע, מָה אַעֲשֶׂה-לָּךְ, הַגִּידִי לִי, מַה-יָשׁ-לְכִי (לָּךְ) בְּבֵית; וַתֹּאמֶר, אִין לְשַׁפְּחָתְךָ כֹּל בְּבֵית, כִּי, אִם-אֶסּוּף שְׁמֹן. ג וַיֹּאמֶר, לְכִי שְׁאֲלִי-לָּךְ כָּלִים מִן-הַחוּץ, מֵאֵת, כָּל-שִׁכְנֵי (שְׁכֵנֶיךָ)--כָּלִים רַקִּים, אֶל-תִּמְעָיִטִי. ד וּבָאת, וְסָגַרְתְּ הַדְּלָת בַּעֲדָךְ וּבַעֲד-בְּנֵיךָ, וְנִצַּקְתְּ, עַל כָּל-הַכָּלִים הָאֵלֶּה; וְהִמְלֵא, תִּסְיָעִי. ה וַתֵּלֶךְ, מֵאֵתוֹ, וַתִּסְגֹר הַדְּלָת, בַּעֲדָהּ וּבַעֲד בְּנֵיהָ; הִם מִגִּישִׁים אֵלֶיהָ, וְהִיא מִיִּצְקֶת (מוֹצֶקֶת). ו וַיְהִי כַּמְּלֵאת הַכָּלִים, וַתֹּאמֶר אֶל-בְּנֵהּ הַגִּישָׁה אֵלַי עוֹד כָּלִי, וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ, אִין עוֹד כָּלִי; וַיַּעֲמֹד, הַשְּׁמֹן. ז וַתָּבֵא, וַתִּגַּד לְאִישׁ הָאֱלֹהִים, וַיֹּאמֶר לְכִי מְכָרִי אֶת-הַשְּׁמֹן, וְשִׁלְמִי אֶת-נִשְׁיָכִי (נִשְׁלָךְ); וְאַתָּה בְּנִיכִי (וּבְנֵיךָ), תִּחְיִי בְנוֹתָר. { פ }

ח וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֵר אֱלִישֶׁע אֶל-שׁוֹנִם, וְשֵׁם אִשָּׁה גְדוֹלָה, וַתַּחֲזֹק-בּוֹ, לֹאכֹל-לַחֵם; וַיְהִי מִדֵּי עֲבָרוֹ, יִסֵּר שְׁמָה לֹאכֹל-לַחֵם. ט וַתֹּאמֶר, אֶל-אִשָּׁה, הִנֵּה-נָא יָדַעְתִּי, כִּי אִישׁ אֱלֹהִים קְדוֹשׁ הוּא--עֲבֵר עֲלֵינוּ, תִּמְיֹד. י נַעֲשֶׂה-נָא עֲלִית-קִיר קִטְנָה, וְנִשִּׁים לּוֹ שֵׁם מִטָּה וְשִׁלְחוֹ וְכִסָּא וּמְנוּרָה; וְהִיא בָּבְאוּ אֲלֵינוּ, יִסוּר שְׁמָה. יא וַיְהִי הַיּוֹם, וַיִּבֵּא שְׁמָה; וַיִּסֵּר אֶל-הָעֲלִיָּה, וַיִּשְׁכַּב-שְׁמָה.

החלק המודגש הוא הרלוונטי (ההקדמה זה רק להתמצאות וכיוון שעסקנו בכך בחנוכה)

כל אחת בוחרת לה רהיט אחר בעליית הקיר שהיא רוצה להיות .

עוצמת את העיניים (מוזיקה) הכל מוכן האישה הכינה את עליית הקיר, אני (הרהיט) מחכה אני כבר יכול לשמוע את איש האלוקים עולה במדרגות , אני מצפה, מדמיין מה יהיה שהוא יכנס, מה יעשה בי, איך ישתמש, מה יקרה לי, מה ארגיש ? מה יקרה לי שילך...

כל בת כותבת את מה שקרה לה

שיתוף.

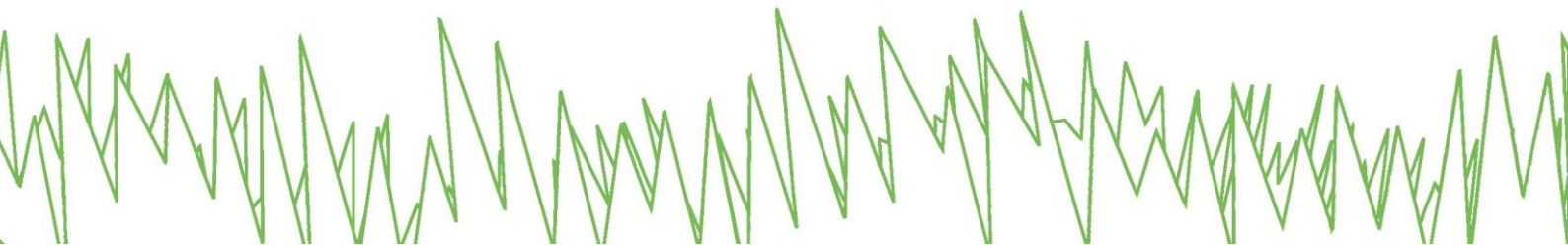
ניתוח – ציפייה לנביא זו ציפייה לנבואה . למה בעצם אנו מצפות.

יש משמעות לכלים השונים גם.

הכסא – הוא פשוט וארצי מסמל ציפייה ליציבות ללכסאו נכון לעולם, לנבואה שתוליך אותנו למקום מבטחים הרחק מכל הספקות שלנו, גם הישיבה היא במלא כובד המשקל.

השולחן – שישנו גם בביהמ"ק – מסמל את השפע שה' משפיע בעולם ואת הכרת האדם בכך, את החסד התמידי, יש לחם בבית ויש לחם הפנים במקדש, זו הרגשה של שותפות של אכילה משולחן אחד (גבוה) – זו ציפייה ליתר שיתוף ופעילות בעבודת ה' שלי ע"י הנבואה, ציפייה להעלאת החומר לדרגה רוחנית

המנורה – ציפייה לאור להתדבקות, לרוחניות שתמלא אותי.

המיטה - היא נסתרת היא הארון – (הרב יוני גרוסמן) "ותקח יהושבע בת המלך יורם אחות אחזיהו את יואש בן אחזיה ותגנב אתו מתוך בני המלך המומתים אתו ואת מינקתו בחדר המיטות ויסתרו אתו מפני עתליהו ולא הומת: ויהי אתה בית ה' מתחבא שלש שנים" (מלכים ב יא ב-ג).

ורש"י שם:

"בחדר המטות – בעליית בית קדשי הקדשים כמה שהוא אומר, 'ויהי אתה בית ה' מתחבא' וגו' (מלכים ב יא ג), עליו אמר דוד, (תהלים כו ה) 'כי יצפני בסכה יסתירני בסתר אהלו'. וקורא אותה חדר המטות על שם 'בין שדי ילין' (שיר השירים א יג), וזהו שיסד ר' אליעזר, 'נפץ חדר המטות חורבן ביתך יכפר עליהם'."

המיטה היא הידיעה האינטימית והקדושה ביותר של האדם את ה' התמסרות טוטאלית לעניין.

(מסקנות השוואה: בכל אחד מהחדרים במשכן עומדים שני כלים – אחד פשוט, מקשה זהב, המתמקד בנקודה אחת, והשני מורכב, עשוי עצים ורק מצופה זהב עליו יש להניח חפץ שמקורו בעולם שמחוץ למשכן (לחם הפנים, הלוחות). הכלי המורכב מבטא את מורכבותו של העולם כפי שהאדם נתקל בו במציאות חיי היום יום. לעומתו, הכלי הפשוט מבטא את אחדותו של הקב"ה, וזאת בשני מובנים – א) אחד ולא אחר, ב) אחד פשוט ולא מורכב. בכל אחד מהחדרים, זוג הכלים מקיימים זיקה ביניהם – המנורה ניצבת "נכח השולחן" (שמות כו לה), ואילו הכרובים מונחים על הארון. כלומר, כלי המשכן מבטאים את החיבור שבין האחדות לבין המורכב. אלא שבעוד בחדר המיטות הפשוט האחד נמצא ישירות על המורכב, בחדר האורחים שני הכלים כבר מרוחקים אחד מהשני וניצבים במתח מסויים, בצורה הדומה יותר לכפי שהדברים נתפסים בעולמנו. האדם מתקשה להבין את הקשר בין האחדות לריבוי – כיצד מבורא אחד נוצר עולם מגוון ומורכב. המשכן, כמקום משכנו של האל, מצהיר: בתוך הריבוי הגלוי מסתתר אחד – מקור אחד ותכלית אחת.)

2. מכאן נעבור לנושא חניכת הנביא והנכונות למלא את שליחות ה'.

התרגיל לקוח מהספר של יונדב קפלון "ראיתי והנה"

א. לומדים שני סיפורי חניכה שמות פרקים ג' –ד'

שמות פרק ג

א ומשה, הנה רעה את-צאן? תרו חותנו--לכהן מדון; וינהג את-הצאן אחר המדבר, ויבא אל-הר האלהים חרבה. ב וירא מלאך יהוה אליו, בלבת-אש--מתוך הסנה; וירא, והנה הסנה בער באש, והסנה, איננו אכל. ג ויאמר משה--אסרה-נא ואראה, את-הפנאיה הגדל הזה: מדוע, לא-יבער הסנה. ד וירא יהוה, כי סר לראות; ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה, ויאמר משה משה--ויאמר הנני. ה ויאמר, אל-תקרב הלם; של-נעליך, מעל רגליך--כי המקום אשר אתה עומד עליו, אדמת-קדש הוא. ו ויאמר, אנכי אלהי אביך, אלהי אברהם אלהי יצחק, ואלהי יעקב; ויסתר משה, פניו, כי ירא, מהביט אל-האלהים. ז ויאמר יהוה, ראה ראיתי את-עני עמי אשר במצרים; ואת-צעקתם שמעתי מפני נגשיו, כי נדעתי את-מכאביו. ח וארד להצילו מיד מצרים, ולהעלתו מן-הארץ ההוא, אל-ארץ טובה ורחבה, אל-ארץ זבת חלב ודבש--אל-מקום הפנעני, ונחתי, והאמרי והפריזי, ונחתי ונחבסו. ט ועתה, הנה צעקת בני-ישראל באה אלי; וגם-ראיתי, את-הלחץ, אשר מצרים, לחצים אתם. י ועתה לכה, ואשלחך אל-פרעה; והוצא את-עמי בני-ישראל, ממצרים. יא ויאמר משה, אל-האלהים, מי אנכי, כי אלך אל-פרעה; וכי אוציא את-בני ישראל, ממצרים. יב ויאמר, כי-אני עמך, וזה-לך האות, כי אנכי שלחתיך: בהוציאך את-העם, ממצרים, תעבדו את-האלהים, על החר הזה. יג ויאמר משה אל-האלהים, הנה אנכי בא אל-בני ישראל, ואמרת להם, אלהיכם שלחני אליכם; ואמרו-לי מה-שמו, מה אמר אלהים. יד ויאמר אלהים אל-משה, אנה אשר אנה; ויאמר, כה תאמר לבני ישראל, ישראל, אנה, שלחני אליכם. טו ויאמר עוד אלהים אל-משה, כה-תאמר אל-בני ישראל, יהוה אלהיכם שלחני אליכם. זח-שמי לעלם, וזה זכרי לדר דה. טז לך ואספת את-זקני ישראל, ויאמר

ואמרת אלהם יהוה אלהי אבותיכם נראה אלי, אלהי אברהם יצחק ויעקב, לאמר: פקד פקדתי אתכם, ואת העשוי לכם במצרים. **יז** ואמר, אעלה אתכם מעני מצרים, אל-ארץ הכנעני והחתי, והאמרי והפריזי והחוי והיבויסי--אל-ארץ זבת חלב, ודבש. **יח** ושמעו, לקולך; ובאת אתה וזקני ישראל אל-מלך מצרים, ואמרתם אליו יהוה אלהי העבריים נקרה עלינו, ועתה נלכה-נא דרך שלשת ימים במדבר, ונבחה ליהוה אלהינו. **יט** ואני נדעתי--כי לא-יתן אתכם מלך מצרים, להלך: ולא, ביד חזקה. **כ** ושלחתי את-נדי, והפיתי את-מצרים, בכל נפלאתי, אשר אעשה בקרבן; ואחרי-כן, ישלח אתכם. **כא** ונתתי את-חן העם-הזה, בעיני מצרים; והיה פי תלכו, לא תלכו ריקם. **כב** ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה, כלי-כסף וכלי זהב ושמלת; ושמתם, על-בניכם ועל-בנותיכם, ונצלתם, את-מצרים.

שמות פרק ד

א ויען משה, ויאמר, והן לא-נאמינו לי, ולא ישמעו בקולי: כי יאמרו, לא-נראה אליך יהוה. **ב** ויאמר אליו יהוה, מזה (מה-זה) בידך; ויאמר, משה. **ג** ויאמר השליכהו ארצה, וישלכהו ארצה ויהי לנחש; ויגס משה, מפניו. **ד** ויאמר יהוה, אל-משה, שלח ידך, ויחזו בזנבו; וישלח ידו ויחזק בו, ויהי למטה בכפו. **ה** למען נאמינו, כי-נראה אליך יהוה אלהי אבותם: אלהי אברהם אלהי יצחק, ואלהי יעקב. **ו** ויאמר יהוה לו עוד, הבא-נא ידך בחיקך, ויבא ידו, בחיקו; ויוצאה, והנה ידו מצרעת כשגל. **ז** ויאמר, השב ידך אל-חיקך, וישב ידו, אל-חיקו; ויוצאה, מחיקו, והנה-שבה, כבשרו. **ח** והיה, אם-לא נאמינו לך, ולא ישמעו, לקול האת הראשון--והאמינו, לקול האת האחרון. **ט** והיה אם-לא נאמינו גם לשני האתות האלה, ולא ישמעו לקולך--ולקחת מממימי היאר, ושפכתה בפשה; והיו המים אשר תקח מן-היאר, והיו לדם ביבשת. **י** ויאמר משה אל-יהוה, בי אדוני, לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם, גם מאז דברך אל-עבדך: כי כבד-פה וכבד לשון, אנכי. **יא** ויאמר יהוה אליו, מי שם פה לאדם, או מי-ישום אדם, או חרש או פקח או עור--הלא אנכי, יהוה. **יב** ועתה, לך; ואנכי אהיה עם-פיך, והוריתיך אשר תדבר. **יג** ויאמר, בי אדוני; שלח-נא, ביד-תשלח. **יד** ויחר-אף יהוה במשה, ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי--נדעתי, כי-דבר ידבר הוא; וגם-הנה הוא יצא לקראתך, וראך ושמח בלב. **טו** ודברת אליו, ושמת את-הדברים בפיו; ואנכי אהיה עם-פיך ועם-פיהו, והוריתי אתכם, את אשר תעשו. **טז** ודבר-הוא לך, אל-העם; והיה הוא יהיה-לך לפה, ואתה תהיה-לו לאלהים. **יז** ואת-המטה הזה, תקח בידך, אשר תעשה-בו, את-האת. {פ}

ירמיהו פרק א

א דברי ירמיהו, בן-חלקיהו, מן-הכהנים אשר בענתות, בארץ בנימן. **ב** אשר היה דבר-יהוה אליו, בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה, בשלש-עשרה שנה, למלכו. **ג** והי, בימי יהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה, עד-תם עשתי עשרה שנה, לצדקיהו בן-יאשיהו מלך יהודה--עד-גלות ירושלם, בחדש החמישי. {פ}

ד ויהי דבר-יהוה, אלי לאמר. **ה** בטרים אצורך (אצרך) בבטון נדעתיך, ובטרים תצא מרחם הקדשתיך: נביא לגוים, נתתיך. **ו** ואמר, אהה אדוני יהוה, הנה לא-נדעתי, דבר: כי-נער, אנכי. {ס}

ז ויאמר יהוה אלי, אל-תאמר נער אנכי: כי על-כל-אשר אשליחך, תלך, ואת כל-אשר אצורך, תדבר. **ח** אל-תירא, מפניהם: כי-אתך אני להצילך, נאם-יהוה. **ט** וישלח יהוה את-ידו, ויגע על-פי; ויאמר יהוה אלי, הנה נתתי דברי בפיו. **י** ראה הפקדתיך היום הזה, על-הגוים ועל-הממלכות, לנתוש ולנתוץ, ולהאביד ולהרוס--לבנות, ולנטוע. {פ}

יא ויהי דבר-יהוה אלי לאמר, מה-אתה ראה ירמיהו; ואמר, משל שקד אני ראה. **יב** ויאמר יהוה אלי, היטבת לראות: כי-שקד אני על-דברי, לעשותו. {ס}

יג ויהי דבר-יהוה אלי שנית לאמר, מה אתה ראה; ואמר, סיר נפות אני ראה, ופניו, מפני צפונה. **יד** ויאמר יהוה, אלי: מצפון תפתח הרעה, על כל-ישרי הארץ. **טו** כי הנני קרא, לכל-משפחות ממלכות צפונה--נאם-יהוה; ובאו ונתנו איש כסאו פתח שערי ירושלם, ועל כל-חומתי סביב, ועל, כל-ערי יהודה. **טז** ודברתי משפטי אותם, על כל-רעתם--אשר עזבוני, וינטרו לאלהים אחרים, וישתחוו, למעשי דיהם. **יז** ואתה, תאזר מתניך, וקמת ודברת אליהם, את כל-אשר אנכי אצורך; אל-תחת, מפניהם--בן-אחתיך, לפניהם. **יח** ואני הנה נתתיך היום, לעיר מצר ולעמוד ברזל ולחמות נחשת--על-כל-הארץ: למלכי יהודה לשריה, לכהניה ולעם הארץ. **יט** ונלחמו אליך, ולא-יוכלו לך: כי-אתך אני נאם-יהוה, להצילך. {פ}

השבוע אנו רואים שחז"ל חיברו בין שני הסיפורים בכך שהפכו את הפרק בירמיהו להפטרחה של שמות.

הקדשות נביאים שונים

משה	ירמיה	מרכיבי דפוס ההקדשה
	"בטרם אצרך בבטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך:" (ירמיהו א,5)	1. האל ממנה את האדם לשליח:
	"ואמר אהה אדני ה' הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי:" (ירמיהו א,6)	2. האדם מתנגד למינוי:
	" ויאמר ה' אלי אל תאמר נער אנכי כי על כל אשר אשלחך תלך ואת כל אשר אצוך תדבר:" (ירמיהו א,7)	3. האל דוחה את ההתנגדות:
	"אל תירא מפניהם כי אתך אני להצלך נאם ה' (ירמיהו, א,8)	4. האל מעודד את השליח:
	"וישלח ה' את ידו ויגע על פי ויאמר ה' אלי הנה נתתי דברי בפוך:" (ירמיהו א,9)	5. האל מעניק אות לשליח המעיד על תפקידו החדש:

ג. מדוע זה חשוב ללמוד על התהליכים של החניכה – ההקדשה הללו? דיון
ד. יש כאן קבלה של ייעוד אישי שלאט נחשף (כמו אצלנו בחיים) לכל אדם יש שליחות שהוא צריך להוציא אל הפועל
וזה לא תהליך קל

הוא כולל התמודדות עם שאלות כמו מי אני בעצם.

והן לא יאמינו לי – ולא ישמעו לקולי כי יאמר לא נראה אליך ה' – חוסר ביטחון בישראל ואולי בעצמי.

לא איש דברים אנוכי – קשיי התבטאות למינהם

אתה ה' האלוקים, הנה לא ידעתי דבר – מעולם לא התנסיתי בשליחות

כי נער אנוכי – שכולל הכל.

ה. איך מתמודדים?

אחרי הקשיים הם נשאלים – מה זה בידך? או מה אתה רואה?

זו הדרכה לשאוב מהכוחות שבתוכם שיש להם, ממה שעובר עליהם כרגע, לעבוד עם מה שיש במציאות שלי, כוחות דמיונות רגשות וכו'

כשהם משיבים רבש"ע ישר מגיב - אות מוחשי או הטבת לראות – עידוד

וכך בזכריה (משבוע שעבר)

זכריה פרק ד

א וישב, המלאך הדבר בי; ויעירני, כאיש אשר-יעור משנתו. ב ויאמר אלי, מה אתה ראה; ויאמר (ואמר) ראיתי והנה מנורת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָה עַל-רֵאשָׁהּ, וְשִׁבְעָה גִרְתֵּיהָ עָלֶיהָ--שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת, לְנֵרוֹת אֲשֶׁר עַל-רֵאשָׁהּ. ג וישנים זיתים, עליה: אחד מימין הגלגה, ואחד על-שמאלה. ד ואען, ואמר, אל-המלאך הדבר בי, לאמר: מה-אלה, אדני. ה ויען המלאך הדבר בי, ויאמר אלי, הלא ידעת, מה-המה אלה; ואמר, לא אדני.

ו. שלושה סוגים של תגובות

האות – לאחר נכונות האדם לראות ה' עושה את העבודה

הטבת לראות – עידוד אתה בדרך הנכונה המסך ואסייע לך

הלא ידעת מה המה - זריקת הכדור בחזרה לרואה – כל האחריות גם לפענוח בידך.

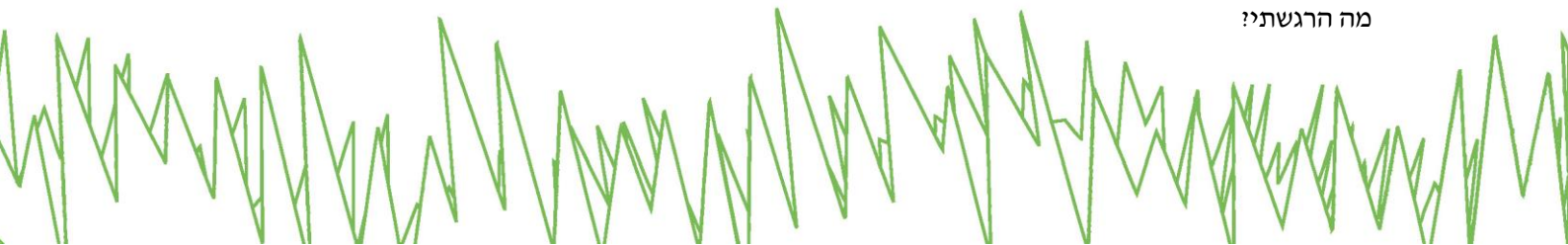
3. הרפייה בדמיון מודרך – עכשיו גם אותך הולכים לשאול כמו נביאנו הקדמונים – מה את רואה? מה זה בידך – עכשיו כרגע.

4. שיתוף

5. והקבוצה יכולה להציע את אחת מתגובות השמיים, מה מתאים לראייה שראית

6. אני רוצה להתייחס למה שראית כמו שה' התייחס למשה... לירמיהו וכו'

מה הרגשתי?

בהצלחה

